

Ben af Indkomst- og Formueffatten end jeg; men naar det ærede Medlem og et andet æret Medlem atter i Dag have fremdraget de direkte Skatter, vil jeg dog sige, at det er tydeligt, at man maa lade det Spørgsmaal ligge, naar man vil gjøre sig mindste Haab om at faae Toldloven gjenneført i Nar. Naar vi se hen til de Vanskeligheder, som ikke blot her i Thinget, men ogsaa i Landsthinget fremstaa, naar der er Tale om en Indkomstskat — ogsaa naar man ser hen til den Tid, sligt Lovgivningsarbejde overhovedet kræver — saa er det givet, at navnlig en direkte Skat, som vi kunne være tjente med — den maa helst være bedre end den, vi hidtil have haft — ikke er til at gjenneføre i denne Samling. Jeg er til enhver Tid villig til med de Herrer at arbejde for en direkte Skat; men jeg ser ikke nogen fornøstlig Grund til, at vi, fordi vi ikke kunne faae en direkte Skat strax, skulle undlade at arbejde for Skattenedsættelsen, som vi kunne faae strax. Det er i det Hele taget en ganske forunderlig Maade, hvorpaa man her til Lands, endogsaa fra Ministerbordet, behandler Toldfagen. I andre Lande foretager man det ene Nar nogle Nedsættelser, det andet Nar andre; men her i Landet sidde vi i 10 eller 20 Nar og vente paa Toldreform og behandle Toldfagen, naar den endelig er kommen for, i Udvalg hele Sessjoner igjennem. Vi ere jo her, begge Sider her i Thinget, ja begge Thing dog enige med Hensyn til den store Masse af Positioner. Hvorfor da ikke tage de Skattenedsættelser, vi ere enige om, og udfatte Resten til en anden Gang? Jeg tilstaaer for øvrigt, at jeg neppe kan anbefale at gaa saa vidt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn har villet. Naar jeg opgjør den finantfelle Status, som vi pleie at opgjøre den, og naar jeg da ogsaa stiller den Fordring, som vi pleie at stille, at vi skulle have en aarlig Fremgang af $\frac{1}{2}$ —1 Million Rd., idet jeg da medtager Jernbanerne som Aktiv, men dog kun som finantfielt Aktiv, som havende omtrent halv Værdi af det Andendte, da forekommer det mig noget tvivlsomt, om vi kunne gaa til saa stærk en Nedsættelse som 7—800,000 Rd. En Fremgang som den, jeg har nævnet, maa vi forlange, naar vi ville have gode Finantfer — der kommer altid daarlige Tider, extraordinære Udgifter. — Derfor er det min Mening, at vi ikke uden en direkte Skat kunne komme til en større Nedsættelse end 5—600,000 Rd.; kunne vi komme dertil, er jeg for mit Bedkommende tilfredsstillt. Jeg tror ikke i samme Grad som den ærede Forslagsstiller, at vi tør regne paa stigende Toldindtægter. Den Stigning, der har været i de senere Nar, er efter min Mening noget exceptionel. I hele Europa har der været en betydelig Prisstigning og dernæst stor Fortjeneste og stor Forbrug; men den er allerede gaaet noget tilbage, og naar vi ikke her til Lands have mærket synderlig til det endnu, beror det paa

særlige Forhold; men ogsaa hos os vil der dog vistnok komme en mindre stærk Fremgang, saa at vi ikke kunne vente en saa stærk Stigning af Forbrugen som i de sidste Nar. Naar vi da indskrænke os til, hvad vi i det Hele kunne sætte igjennem i Nar, saa finder jeg det rigtigt, at den ærede Forslagsstiller med Landsthingsudvalget har beholdt Salttolben, hvor megen Vægt jeg end ellers lægger paa denne Tolds Afskaffelse. Og jeg er med det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Fenger) enig i, at det er aldeles ugjærligt at frigjøre Kaffen, naar vi ikke ville overføre Kaffeolben paa Brændevin eller Lobaf. Som ærede Medlemmer erindre, have ogsaa vi Andre sluttet os til de Betragtninger om Brændevinsbesætningen, som det ærede Medlem med saa stor Klarhed og saa indtrængende har fremsat, og som navnlig sigtede til Gjenneførelsen af større Ligelighed og Retfærdighed i Forholdet mellem de forskjellige Brændevinsbrændere. Skulde det lykkes her at føre en Ombring i Brændevinsbesætningen igjennem, saa vilde det være noget Andet; saa vil jeg nok tro, at man kunde komme til en Nedsættelse paa Kaffe. Og hvor megen Vægt jeg end lægger paa, at Kul bliver fri for Skat, saa vil jeg dog, naar der kunde blive Spørgsmaal om at gjenneføre en Toldreform, endogsaa opgive Fordringen derom; jeg lægger endnu mere Vægt paa en Nedsættelse i Tolden paa Sern- og Trævarer end paa denne ganske vist i mange Henseender vigtige og økonomisk skadelige Toldsats. Saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Fenger) sagde, kan jeg ikke se rettere, end at afskille af de Forholdelser, som ere forelaaede, i Virkeligheden ere Forholdelser, som ikke ville skaffe Statskassen nogen Indtægt. Det er Tilfældet med Silke og ganske vist ogsaa med Galanterivarer efter de forskjellige Oplysninger, som have foreligget os om disse Positions-Bevægelser i Tiden, ligesom det maa ske ogsaa kunde være tvivlsomt, om ikke det Samme er Tilfældet for flere andre Artikler. Jeg vil heller ikke anbefale at foretage et Forsøg med en Værditold paa Udvarer — snarere saa med en Vare som Cigarer. Særlig med Hensyn til den Betragtning, at man gjerne vil beskaffe Luxusvarer, skal jeg gjentage, at Cigarer forekomme mig at være en langt interessantere Artikel at foretage dette Forsøg paa end de Artikler, som der her er Spørgsmaal om, og jeg tror neppe, at den er fuldt saa vanskelig. Hvor meget jeg, som sagt, end slutter mig til det ærede Medlem, der har indbragt dette Forslag, og til adskillige af de Betragtninger, som han gjorde gjældende, saa kan jeg dog i den gode og fælles Sags Interesse endnu ikke undlade at nedlægge en Indsigelse imod en enkelt Betragtning, som han fremsatte. Det ærede Medlem fremsatte et farligt Argument for Toldnedsættelse og Frihandel, som jeg ikke med min gode Villie vil lade staa uimodsagt. Det ærede Medlem udviklede nemlig, hvorledes Tolben